

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 i 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽¹⁾ z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że wystarczające jest zrealizowanie nieuprawnionego ujawnienia lub dostępu do danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 12 rozporządzenia 2016/679 przez osoby, które nie są urzędnikami w administracji administratora danych osobowych i nie są pod jego kontrolą, aby przyjąć, że zastosowane środki techniczne i organizacyjne nie są odpowiednie?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jaki powinien być przedmiot i zakres sądowej kontroli zgodności z prawem przy weryfikacji, czy zastosowane przez administratora danych osobowych środki techniczne i organizacyjne, o których mowa w art. 32 rozporządzenia 2016/679, są odpowiednie?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy zasadę rozliczalności określoną w art. 5 ust. 2 oraz art. 24 w związku z motywem 74 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu z powództwa określonego w art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 na administratorze danych osobowych ciąży ciężar dowodu odnośnie do okoliczności, że zastosowane środki techniczne i organizacyjne, o których mowa w art. 32 rozporządzenia, są odpowiednie? Czy zarządzenie sporządzenia opinii przez biegłego sądowego można uznać za niezbędny i wystarczający środek dowodowy dla celów ustalenia, czy zastosowane przez administratora danych osobowych środki techniczne i organizacyjne są odpowiednie w sytuacji takiej jak rozpatrywana, w której nieuprawniony dostęp i ujawnianie danych osobowych jest rezultatem „ataku hakera”?
- 4) Czy art. 82 ust. 3 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że nieuprawnione ujawnienie lub dostęp do danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 12 rozporządzenia 2016/679 – w niniejszym wypadku poprzez „atak hakera” osób, które nie są urzędnikami w administracji administratora danych osobowych i nie są pod jego kontrolą – jest zdarzeniem, w odniesieniu do którego administrator danych osobowych w żaden sposób nie ponosi winy, i jest podstawą zwolnienia z odpowiedzialności?
- 5) Czy art. 82 ust. 1 i 2 w związku z motywami 85 i 146 preambuły rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana, w której naruszono bezpieczeństwo danych osobowych poprzez nieuprawniony dostęp i rozpowszechnianie danych osobowych zrealizowane w ramach „ataku hakera”, same w sobie przeżyte przez podmiot danych osobowych obawy, zmartwienia i strach przed ewentualnym przyszłym nadużyciem danych osobowych – bez zaistnienia takiego nadużycia lub wyrządzenia innej szkody podmiotowi danych – są objęte szerokim rozumieniem pojęcia szkód niematerialnych i stanowi [to] podstawę do zasądzenia odszkodowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) z dnia 5 maja 2021 r. w sprawie T-695/19, Enrico Falqui / Parlament Europejski, wniesione w dniu 24 czerwca 2021 r. przez Enrico Falqui

(Sprawa C-391/21 P)

(2021/C 329/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Enrico Falqui (przedstawiciele: F. Sorrentino, A. Sandulli, adwokaci)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania

— Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej nr 1000680 z dnia 5 maja 2021 r., i w konsekwencji noty z dnia 8 lipca 2019 r. (oraz, stosownie do okoliczności projektu decyzji i opinii służby prawnej, będącej podstawą decyzji), a także zwrot nienależnie pobranych kwot z emerytury oraz obciążenie Parlamentu kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów:

Zarzut pierwszy: naruszenie decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiającej „Przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego”.

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 75 wyżej wymienionej decyzji. Artykuł ten nie stanowi, jak stwierdził Sąd, że do już przyznanych lub nabytych emerytur w dniu wejścia w życie Statutu znajdować będzie *pro futuro* zastosowanie tzw. zasada takich samych świadczeń, o której mowa w załączniku III do ZKDP, a zatem, iż ewentualna zmiana *in peius* krajowych emerytur powinna znaleźć odzwierciedlenie w emeryturach przyznanych przez Parlament, lecz przeciwnie, że emerytury już przyznane na podstawie tego przepisu są nienaruszalne zarówno co do ich wysokości jak i warunków.

Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.

Sąd błędnie uznał, że zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności nie zostały naruszone. Jeżeli chodzi o uzasadnione oczekiwania, zasada ta została naruszona poprzez przyjętą przez Parlament i Sąd wykładnię zasady takich samych świadczeń, która została już zakwestionowana w ramach zarzutu pierwszego, natomiast w odniesieniu do zasady proporcjonalności, Sąd błędnie przypisał znaczenie celowi założonemu przez włoską izbę deputowanych poprzez przyjęcie uchwały nr 14/18 (zmniejszenie ponoszonych z budżetu wydatków na emerytury) uznając go za zgodny z prawem, bez uwzględnienia tego, że w niniejszym przypadku, taki cel nie ma znaczenia, gdyż nie ma związku między nim a obciążeniem nałożonym na wnoszącego odwołanie.

Zarzut trzeci: naruszenie zasady, zgodnie z którą instytucje Unii nie mogą w drodze automatycznego odesłania implementować nieważnego przepisu krajowego.

Sąd błędnie stwierdził, że przepisy krajowe automatycznie znajdują zastosowanie, niezależnie od ich niezgodności z prawem i bez możliwości zbadania tej kwestii przez instytucje europejskie. Natomiast w sytuacji gdy instytucja Unii stosuje, poprzez odesłanie, przepis prawa krajowego zastosowanie znajduje ogólna zasada dotycząca zależności między porządkami prawnymi, zgodnie z którą zawierający odesłanie porządek prawny może odsyłać wyłącznie do prawowitych zasad porządku prawnego będącego przedmiotem odesłania, zgodnie z przypisaną im w pierwotnym porządku prawnym treścią: nieważne przepisy nie mogą być stosowane. W przeciwnym razie sytuacja wnoszącego odwołanie pozbawiona byłaby ochrony.

Zarzut czwarty: nieprawidłowe nieuwzględnienie przepisu krajowego wynikającego z orzeczenia nr 2/20 Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati italiana (rady jurysdykcyjnej włoskiej izby deputowanych)

Sąd nie uwzględnił, że w wyniku orzeczenia nr 2/20 Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (rady jurysdykcyjnej włoskiej izby deputowanych), krajowy system – który chciałby zastosować Parlament Europejski – obejmuje obecnie dwa etapy: pierwszy polegający na ponownym obliczeniu emerytury zgodnie z ogólnymi kryteriami określonymi w uchwale 14/18; a drugi na zastosowaniu ze strony oddziałów izby deputowanych procentowego wzrostu emerytury na wniosek strony i w oparciu o sytuację ekonomiczną i stanu zdrowia zainteresowanego. Taki system nie wydaje się możliwy do przeniesienia na szczebel europejski.

Zarzut piąty dotyczący wniosków uznanych za niedopuszczalne w pierwszej instancji oraz kosztów postępowania.

Wnoszący odwołanie żąda ponownie stwierdzenia nieważności, w koniecznym zakresie, projektu decyzji oraz opinii służby prawnej będącej podstawą decyzji Parlamentu, oraz zwrotu nienależnie pobranych kwot z jego emerytury oraz obciążenia Parlamentu kosztami postępowania w pierwszej i drugiej instancji.